

[Aksel Larsen.]

var at få denne uhyre vigtige sag afgjort, uden at vælgerne fik lejlighed til at tale med. Det ærede medlem hr. Poul Møller er ganske klar over, at den måde, hvorpå det, man kalder forsvarssagen, blev løst — det var kun en midlertidig løsning, og den holder såmænd ikke så længe — fik sine følger også i den valgkamp, hvor de fem forligspartier absolut ikke ville snakke militærspørgsmål. Den fik sine følger, følger af en sådan art, at også det ærede medlem hr. Poul Møller er klar over, at hvis det var nu, man skulle slutte et forsvarsforlig, blev det i hvert fald ikke et forlig af den art, man sluttede i marts måned, så var det vel tvivlsomt, om de radikale ville have mod til at være med.

Det ærede medlem er modstander af mit partis krav om, at Danmark for sin sikkerheds skyld og for at øve indsats på verdenspolitikken skal afruste. Han søger at klare sig nemt uden om det ved at stille spørgsmålet: er Aksel Larsen sikker på, at Sovjetunionen vil afruste, hvis Danmark afruster? Det, der er brug for, er, at de, som er tilhængere af dansk militærvæsen, forsøger blot med nogle få ord at argumentere for, at dansk militærvæsen kan nytte. Det er der ingen der har forsøgt; det er der ingen der er i stand til; men så vil man klare det med at spørge: er Aksel Larsen sikker på, at Sovjetunionen vil afruste, hvis Danmark afruster? Det har jeg aldeles ikke udtalt mig om.

På grund af de omstændigheder, hvorunder vi må tale her, hvor fjernsynet stiller sine krav til talerne, er jeg i besiddelse af sidste del af min tale i manuskript, og jeg skal gerne med formandens tilladelse gentage ordret, hvad jeg sagde om det spørgsmål. Jeg sagde: vi anser det for sandsynligt, ja, for sikkert, at selv isoleret dansk afrustning vil få til følge, at folkene i andre lande forlanger af deres regeringer, at de nu må holde op med på konferencer at tale om afrustning, men samtidig i praksis at op-ruste yderligere. Jeg har her ikke undtaget noget land, ikke undtaget noget folk, ikke undtaget nogen regering. Jeg har ikke sagt, at jeg er bomsikker på, at hvis Danmark afrustede, ville andre lande inklusive Sovjetunionen i løbet af forbløffende kort tid afruste, for det tror jeg ikke vil ske; men jeg

tror, det kan give stødet til, at der kan komme gang i den praktiske internationale nedrustning, og det ville allerede være en fordel og skabe forøget sikkerhed. Det er det, jeg har sagt.

Hvad angår det, man nu kalder novemberforliget, skal jeg formodentlig takke det ærede medlem hr. Per Hækkerup, fordi jeg dog har lov til at have en mening om det. Når vi tillod os i det nummer af vort ugeblad, som det ærede medlem omtalte, at sige, at vi fandt overhovedet ikke en sådan hovedaftale nødvendig, og at vi i øvrigt opfordrede til at møde frem og stemme og til at stemme nej, så er det simpelt hen, fordi vi godt kendte indholdet af forslaget til hovedaftalen, selv om det ikke var offentliggjort. Den slags hænder nemlig; det kan det ærede medlem hr. Per Hækkerup sikkert udmærket godt forstå. I øvrigt har vi koncentreret os om noget, som jeg ikke forstår kan vække det ærede medlem hr. Per Hækkerups voldsomme harme, nemlig først og fremmest om dette at sige til de fagorganiserede arbejdere: mød frem og stem. Jeg kunne dog tænke mig, at de, der har arrangeret urafstemningen, måtte være interesserede i, at arbejderne også benyttede deres stemmeret. At vi tillod os at have den mening, at denne hovedaftale var så dårlig, at den burde forkastes, ja, det er en anden sag. Derimod ønsker vi ikke at forråde de svage fag. Når det ærede medlem taler så meget om solidariteten i fagbevægelsen, kunne det ærede medlem så ikke bruge den indflydelse, han muligvis har, til at få de stærke fag til at være solidariske med de svage fag? Og hvis det ærede medlem endelig vil have hovedaftalen, kunne man forsøge at få en bedre hovedaftale end den, der nu ligger forslag til.

Den højtærede statsminister sagde til mit spørgsmål om general Norstads plan om en NATO-atompulje, at det kan ikke forpligte os på forhånd; vi må vente og se, om der kommer et forslag — om det overhovedet er muligt, der kan komme et forslag på grund af den amerikanske lov — og så må vi se på stillingen. Ja, jeg har principielt ikke noget imod noget sådant, men forholdet er jo det, at det radikale parti temmelig kategorisk har givet udtryk for, at det ved at gå ind i denne regering, som